

naar en Præst er blevet forflyttet eller har taget sin Afsked, og der skal ansættes en ny og derfor foretages et Afleveringssyn. Det kan ogsaa for at faa tilvejebragt Ensartethed være nødvendigt, at netop en saadan bygningskyndig Raadgiver bliver Formand for disse Afleveringssyn, og det er der efter vort Forslag heller intet i Vejen for, idet man har den bygningskyndige Raadgiver i Stiftet. Den vedkommende skal ligeledes kunne tilkaldes som Raadgiver, hvor der er Tale om større Restaureringsarbejder, og vi tænker os, at dette kan ske paa en god og praktisk Maade derved, at Provstesyndet, naar det har afholdt sit aarlige Syn over Præstegaardene, indkalder til et Møde, hvor Provstesyndets Medlemmer forhandler mundtlig med den bygningskyndige Raadgiver og gør ham opmærksom paa, hvor der er Præstegaarde, ved hvilke der kan være Tale om større Restaureringsarbejder eller maaske om Opførelse af helt nye Bygninger. Den bygningskyndige Raadgivers Pligt bliver det da at undersøge netop disse Præstegaarde, medens det derimod er overflødig, at han undersøger saadanne Præstegaarde, med Hensyn til hvilke Provstesyndet ikke har haft noget at indvende.

Den vedkommende skal naturligvis have Betaling for det Arbejde, han gør, men vi anser det, som sagt, for unødvendigt at ansætte de 7 nye Embedsmænd, der her er Tale om, vi antager, at et meget mindre Beløb kan gøre det. Man vil hævde — det er i alt Fald før blevet hævdet —, at det vil blive vanskeligt efter vort Forslag at faa kvalificerede Mænd — maaske kunde det ogsaa tænkes at være Kvinder — til at overtage disse Raadgiverstillinger. Der er imidlertid ikke Tvivl om, at der i hvert Stift vil være mange, som gerne vil have Betegnelsen Konsulenter eller Raadgivere, som der er Tale om efter vort Forslag. Man ser tidt — og det vil ogsaa være Tilfældet her —, at vedkommende, der bliver Raadgiver eller Konsulent, paa en Maade bliver noget mere anset end hans Standsfæller og derfor gerne vil have en saadan Stilling. Man har adskillige Eksempler paa, at Stillinger, med hvilke der ikke er forbundet nogen Løn, men som giver en pæn Titel, er der mere end en, som gerne vil have. Naturligvis er det Mening efter vort Forslag, at de vedkommende skal have en Løn for det Arbejde, de udfører, men vi vil kun ikke have disse 7 nye Embedsmænd. Vort Forslag er mere praktisk og simpelt

og vil ogsaa blive betydeligt billigere. Vi har givet Indstillingsretten til Stiftsøvrighederne, fordi vi mener, at Stiftsøvrighederne har bedre lokalt Kendskab til de forskellige Haandværkere og Bygningsmestre, der kan være Tale om, end Kirkeministeren vil have det. Vi vil ikke have noget imod — i hvert Fald vil jeg ikke have noget derimod —, at Indstillingsretten gik over til et andet Organ, hvis der kan findes et saadant. Det vilde være det naturligste, at det blev Menighedsraadene, der foretager disse Indstillinger til Ministeren, men vi har jo ikke Menighedsraadene samlede i Stifterne, og det vilde i det hele blive alt for vidtløftigt, hvis man skulde give dem Indstillingsret. Det kunde ogsaa tænkes at give Provstesyndene Indstillingsretten, men vi er blevet staaende ved Stiftsøvrighederne, fordi vi mener, at naar vi har dem paa den ene Side og Ministeren paa den anden Side, maa vi lægge Vægt paa, at Stiftsøvrigheden har det største lokale Kendskab til de Mænd i Stiftet, der kan være Tale om at antage som bygningskyndige Raadgivere, ikke alene for Ministeriet og Stiftsøvrigheden, men ogsaa for Provstesyndet. Jeg vil altsaa meget anbefale vort Ændringsforslag under Nr. 2 til Vedtagelse her i Tinget.

Wulff: Jeg kan give det ærede Medlem, som sidst talte, Venstres Ordfører, Brorsen, Ret i, at denne Sag ikke er stor, og navnlig i, at den ikke er saa stor, at Uenigheden mellem de to Parter i Udvalget staar i et rimeligt Forhold til Sagens Størrelse. Da Sagen ikke er stor, har det konservative Folkeparti vist sig meget føjeligt og har kunnet gaa med til Lovforslaget under forskellige Former. Den Uenighed, der bestaar mellem de to Parter, der har stillet Forslag i Betænkningen, drejer sig særlig om to Ting: Om Stiftsøvrighedens Indstillingsret, og om de vedkommende Raadgivere skal være Embedsmænd eller have en beskednere Stilling. De to Modsætninger har givet sig et forholdsvis skarpt Udtryk ogsaa i Forhandlingen i Dag. Det forekommer mig, at Venstres Ordfører har indtaget en stærkere Stilling her med Hensyn til Spørgsmaalet om overflødige Embedsmænd, end dette lille Lovforslag nødvendiggjorde. Overflødige Embedsmænd ønsker ingen af os. Men det, der her foreslaas, er relativt saa beskedent, at der neppe er Grund til at bruge saa kraftige Vaaben. Paa den anden Side har Udvalgets Ord-